

## ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.  
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru România:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.,  
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

## TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

## INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,  
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În Bucuresci

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se inapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Sibiu, 25 Octombrie st. v.

Vom întreține pe cititorii noștri de astădată despre un lucru mai de puțină importanță. Facem aceasta însă, pentru-că credem, că cu toate aceste este de destulă importanță, ca să nu trecem preste el în tăcere la ordinea zilei.

Cititorii noștri știu, că oficiul cel mai important dintre toți oficii guvernului ungureș, „Pester Lloyd“, care reprezintă vederile guvernului ungureș, mai cu seamă în străinătate, a susținut un neadever mare. A susținut într'un articol mai dincoace, că țiaristii noștri nu se condamnă decât la prisoare de stat.

Domnul Septimiu Albini avisează însă într'o scrisoare pe „Pester Lloyd“, că și dînsul este unul dintre aceia, care tocmai intră în temnița ordinară, în urma unui proces de presă, pe baza unei ordonanțe absolutiste, susținută de guvernul liberal și constituțional ungureș în Transilvania, de bună seamă (aceasta o țicem noi) de dragul nostru al Românilor.

„Pester Lloyd“ publică scrisoarea domnului Albini. Aceasta este în toată ordinea. Însă o publică într'un colțisor al foii sale, încât abia se poate observa, că e acolo, și ceea-ce este mai semnificativ, nu țice nici un cuvânt legănat dela sine.

Este adevărat, că „Pester Lloyd“ stă numai cu miniștri, cu cancelari, cu principii, cu arhiducei și chiar și numai cu capete încoronate de vorbă. Ce umblăm noi să pretindem să stee de vorbă cu un redactor dela „Tribuna“, și încă cu un redactor închis în arest, ca toți arestanții!

Nu șcim, care va fi fost motivul adevărat al lui „Pester Lloyd“, că n'a țis nimic și s'a mulțumit numai cu tipărirea scrisorii în foaia sa. Pe noi însă și împregiurarea, că n'a țis nimic, ne mulțumesc. Și mai ales ne mulțumesc, pentru-că tăcerea adîncă, prelîngă publicare, este mai importantă pentru noi, decât când ar fi scris un articol lung în termeni fie chiar și excusatori.

În cazul din urmă ar fi arătat, că tot are cu ce-și excusa nebagărea de seamă sau nesciința, că în statul cel mai liberal dintre toate statele liberale din Europa este de două feluri le-

gea de presă. Și este de două feluri de dragul nostru al Românilor, fiindcă numai în părțile transilvane, locuite aproape numai de Români, se susține rămășița din absolutismul austriac, cu toată uniunea Transilvaniei cu Ungaria.

Astfel de scusă însă nu există. Și că nu există, faptul dovedesc.

Penibilă situațiune a trebuit să fie pentru sumeții dela „Pester Lloyd“, când după-ce abia se uscase negreala, cu care s'au tipărit fratele despre țigna, în care țiaristii români sufer pedepsele pentru delict de presă, și mai puseră și întrebarea, când și unde s'a dus, în urma vre-unui proces de presă, vre-un redactor în arest ordinar, vine dl Albini și-ți pune cazul înaintea ochilor să-l vadă, să-l citească.

Penibilă? Da, dacă vor fi oameni cum se cade și dacă nu vor fi uitat, că mai în același timp au țis în străinătate, că Români în Ungaria se bucură de aceeași libertate ca și Maghiarii.

Și trebuie să fie ceva din penibilitatea aceasta. Trebuie să fie mult și nu numai ceva, pentru-că altfel tăcerea n'ar fi fost atât de mortală, încât nici barem o silabă să nu se poată scrie.

Incidentul pentru Români trebuie să fie satisfăcător, când primul oficiu a trebuit să se lovească astfel preste gură, încât să nu poată pronunța un cuvânt. Prin tăcere a spus, care este situațiunea cea adevărată a Românilor în statul ungureș.

Dar' vai de satisfacțiunea aceasta. Adevărat, că satisfacțiune ar trebui să fie, când și Români ar fi ca șovinistii concetățenilor noștri maghiari. Români însă nu sînt oamenii, care să se bucură de perplexitate concetățenilor lor. Ei știu, că nu perplexitățile concetățenilor fac patria fericită. Fericirea are să vină din lucrarea liniștită în țignă și de aceasta au lipsă și Români și Maghiarii și toate naționalitățile nu numai în interesul lor particular, ci în interesul general al patriei.

Și cei dela „Pester Lloyd“, și cei dela alte oficiose ungureșci, mai ales însă dătătorii lor de pâne, trebuie să se convingă și din cazul acesta de mai puțină importanță, că adevărat este greu a se suprima prin minciuni și că este foarte cu scădere pentru minciunosul, care vrea să de minciunilor im-

portanța adevărului, când se prinde fără de veste cu ocaua mică în mână.

Astăzi Europa a început a privi mai cu interes asupra patriei noastre și asupra celor-ce se petrec într'nsa. Poate biroul de presă scrie ce-ți va plăce și în „Neueste Nachrichten“ și în „Börsen-Courier“, că Europa nu se va lăsa a fi purtată de nas. Când stă un „Pester Lloyd“ înfundat și fără de cuvânt scie și Europa la cât a bătut cu liberalismul, cu egaiitatea și cu dreptatea în Ungaria.

Concetățenii noștri fac rău, dacă nu iau notiță mai serioasă despre astfel de împregiurări. Pentru-că atunci ar fi mai atenți și mai curînd ar veni în pozițiune, de a se feri să nu cadă în curse ca cea a lui „Pester Lloyd“ cu dl Albini.

Noi dorim aceasta pentru viitor în toată sinceritatea din sentiment curat patriotic, pentru-că deși nu este de mare importanță, când un oficiu se desminte pe sine însuși, chiar și tăcînd, dar' nu poate conveni intereselor patriei ca în momentele când se scriu în presa străină minciuni cu bani scumpi, să se blameze sferile guvernamentale atât de evident înaintea patriei și înaintea străinătății și ele tot să fie stăpâne pe putere.

Ce va ține străinătatea de sferile guvernului nostru!

## Mocsary și naționalitățile din Ungaria.

Vederile maghiarului Ludovic Mocsary despre naționalitățile din Ungaria sînt indeobște cunoscute din de-sele sale enunțatiuni ce le-a făcut asupra acestei cestiuni la diferite ocațiuni. Deci n'am avî trebuniță din acest punct de vedere a ne ocupa îndeosebi cu broșura sa cea mai nouă,\*) apărută acum de curînd. O împregiurare remarcabilă însă ne face a nu trece cu vederea cele-ce țice dl Mocsary la adresa conaționalilor sei în această broșură. Pentru noi Români are mai ales astăzi o îndoită importanță raportul politice maghiare dominante față cu Coroana și cu naționalitățile. Și tocmai despre acest raport

\*) „A fűggetlenségi párt. Irta Mocsary Lajos. Pallas részvénytársaság nyomdája. 1890.“

se pronunță dl Mocsary în mod foarte lămurit.

Partidul independenței, — țice dl Mocsary, — avînd în principiile lui un puternic talisman, dintre toți factorii noștri publici el și-a conservat mai bine caracterul original, a păzit acel nobil ideal, care era deosebita proprietate a epocii înainte de 1848 care a fost preamărit în 1848 și a înflorit din nou după iarna ghietoasă a erei absolutismului, pe orizontul actualei ere constituționale. Ceea-ce a mai rămas din acest idealism, și ceea-ce se mai susține din el este de a se mulțumi numai și numai partidului independenței. Dar' cu toate-că așa este, nici partidul independenței n'a putut să se opună curentului, și este o cestiune, cu privire la care curentul dominant a tras în virtegiul seu și pe partidul independenței, așa încât pentru el a devenit periculos. Cestiunea aceasta este cestiunea de naționalitate.

Abia dacă s'a gîndit cineva la aceea, că ce consecunțe pot să urmeze din împregiurarea, că partidul s'a dat pe sine cu totul acestui curent, și care este logica acestuia, fiindcă trebuie să șcim, că și el își are logica lui neapărată tocmai așa ca acțiunea lui Ugron, ea poate fi ascunsă pe un timp oare-care ochilor, care nu vreau să vadă, dar' în cele din urmă își validitează drepturile sale.

Maghiarimea dă navală cu o putere irezistibilă de a maghiarisa. Aici vin în conflict sentimentele cele mai sfinte cu dreptatea și cu egalitatea dedrept, și după exemplul străinătății, estepusă față în față politica de chablon cu acea politica, pe care o pretind la noi raporturile noastre excepționale. Maghiarimea a luat asupra-și un lucru uriaș. Prin devisa culturii maghiare a declarat mai întîiu, că vrea să absoarba în sine inteligența naționalităților, dar' nu s'a oprit aici; prin școale populare și „kisededovo“-uri voescă să transformeze și clasele mai de jos ale populațiunii.

Pentru un angajament atât de uriaș sînt de lipsă mijloace corîspunătoare în stil mare. Maghiarimea s'a dedicat pe sine unui lucru de necețut, dar' mijlocul acesta trebuie să asigureze un alt mijloc, a cărui influență să fie generală și irezistibilă, ear' acest mijloc nu este altul decât învoirea și spriginirea Curții. A cîștiga aceste însă nu e lucru ușor, fiindcă una dintre problemele cardinale ale Curții este „Gleichberechtigung aller Nationalitäten“, al cărui in-

teles adevărat îl cunoașcem din 1848.

Fără îndoială, că acesta este unul dintre mijloacele cele mai puternice ale Curții, cu ajutorul căruia contrapondează tendențele independente ale națiunii și pe care, în interesul ei, e de lipsă să-l manevreze cu istețime, ca să acopere față cu naționalitățile tendențele maghiare, aruncînd toată responsabilitatea asupra constituțiunii. Istețimea trebuitoare o are și se va îngrijii, ca să nu-și strice raporturile cu naționalitățile, se va îngrijii, ca ceea-ce facem noi în contra naționalităților, să se pună în socoteala noastră, ea spălîndu-și mâinile, dacă în decursul timpului se va grămădi materialul combustibil al pornirilor dușmane.

În privința acestora naționalitățile sînt liniștite; pe ele de pildă nu le-au adus în turbare memorabilele declarațiuni Preainalte făcute cu ocaziunea manevrelor în Transilvania. Dar' favorurile, care le așteaptă maghiarimea dela Curte și care deja se cred și asigurate, costează grozav de mult; contraserviciul se cere din aceea ce e crescut mai bine în inima celui dela putere, adevî în concesiuni pentru binele unității imperiului. Trebuie date și aceste, fiindcă aici este vorba de lucrurile cele mai sfinte, de independența de stat, de constituție, care toate dispar față cu spîrirea națiunii maghiare; ici trebuie să închidem ochii, colo să scormim sofisme nouă înșine; despre aceea însă, ca să desvoltăm pactul dela 1867 în direcțiunea independenței națiunii, ori să stăm înainte chiar cu programul partidului independenței, nici vorbă nu poate fi.

Maghiarimea însă este afacerea comună a întregii maghiarimi, fără deosebire de partid; afacerea aceasta împarte locuitorii țerii în două tabere: într'una e maghiarimea, în cealaltă sînt naționalitățile. Cei-ce în o afacere de cea mai mare însemnătate și din cele mai sfinte se luptă și stau în aceeași tabără, pot fi aceia în alte cestiuni politice inimici serioși, nu sînt ei oare provocați la aceea, ca să pună la o parte ori-care alte diferențe, pentru-ca în șiruri cu atât mai dese, cu trup și suflet să rezolveze cea mai însemnată problemă? Cu cît curentul domnitor a țice mai tare și merge mai departe în cestiunea națională, cu cît i-se dă pradă lui mai mult partidul independenței, cu atât mai virtos trebuie să dispară, să se slăbească și să peară contrarietățile de pînă acum dintre partidele politice și antagonismul adînc influențator. Aceasta o vedem

## FOIȚA „TRIBUNEI“

Dela teatru.

(Correspondență din Bucuresci.)

(Urmare.)

Doamna Eberti, mama lui Ervin, e un amestec de iubire și înțelepciune. Ea trăsese la țeară, îngrijind de Ervin cel bolnăvicios, nervos și iritabil, melancolic și misantrop; ea scie, că orașul nu e pentru copilul ei gingaș organizat, idealist și cu suflet moale; ea mai observase, că de vre-o opt ani el devenise prea melancolic și prea gînditor, că din an în an era tot mai îndispus. Ervin suferia, pentru-că părăsise pe Alexandra; și el avea nervi bolnavi, ca și Alexandra. Astfel este evident, că aceste două caractere au și elemente patologice în constituția lor, și astfel se explica spre pildă hotărîrile ce ele iau repede, după mici opoziții; vivacitatea, cu care spiritul lor se potrivește în situații nouă, le simte și vrea să le rețină.

Ervin și Alexandra simt, doamna Eberti simte și cugetă.

Ervin vine dar' cu Alexandra la mamă-sa, care-ți promite să fie „dreaptă cu ea“. Scena între Alexandra și mama lui Ervin este fără îndoială earăși ceva neobișnuit, dar' foarte potrivită cu indicările ce am dat despre caracterul acestor personaje.

Mama lui Ervin deschide nenorocitei Alexandra casa sa.

Sbuciumările aceste au îmbolnăvit într'atăta pe Alexandra, încât ea are lipsă de doctori și îngrijiri delicate. Doamna Eberti, care o îngrijese și o vede țic de țic, o cunoașce acum atât de bine, încât ea îi poate țice: de acum înainte toate se vor întoarce

spre bine. Alexandra, care înțelege ce inimă bună i-a fost dat să afe la mama lui Ervin, care se convinge, că și aceasta a suferit, îl iartă, nită gîndul rîșnării și rămîne la el, iubindu-l tot atât de mult, precum îl ura de mult. Uciugașă aceasta îmi este simpatică. Și-ți doresc tot binele. Dar' autorul e de altă părere. El împarte sorțile persoanelor sale, precum ar împărți în viață dreptatea la tribunal. El țice la un loc: „Legile noastre nu pot fi destul de aspre. Crimele se îmulțesc într'un mod îngrozitor (?) an de an. Trăim într'o vreme grozavă, într'o vreme, care cere ca legile și judecătoria să fie deplin aspri“. Aceasta convingere este izvorul desnodămîntului din Alexandra și și din Eva, precum vom vedea.

Alexandra e aproape de fericire, când Dr. Andrea trebuie să se arete să-și dea sfatul, de a nu se cununa fără să-și spus lui Ervin, că ea e o pușcăriașă, și el îi dă și un act, pe care el l'a primit în urma unei revizuirii a procesului și care o declară nevinovată. „Acum poți începe o viață nouă“. Va spune Alexandra? De pu, o spune altul. Anton, servitorul lui Ervin, iubia pe Alexandra și îl ura pe acesta, pentru-că el a nenorocit-o; el aprobese hotărîrea ei să se rîșnă, dar' cu nici un ghip nu mai voia să o lase lui Ervin. Mai pătîmasă, decât să poată vedea, că nu-i posibil ce vrea el, el spune d-nei Eberti crima comisă de Alexandra. D-na Eberti e hotărîtă să nu-i mai dea acesteia fericirea promisă. Dar' nici Alexandra nu mai vrea să o scape. „Acum îl iubesc (pe Ervin), acum rămân“. E însă tocmai seara de anul nou și creștinismul d-nei Eberti nu-i va pute refusa Alexandrei ce mama lui Ervin îi refușă. Tocmai atunci vine Ervin cu vesele sciri la Alexandra: el aduce cărți, cu ajutorul

cărora să compună planuri de călătorii, să aleagă locurile, pe unde să-și peară ei urma.

El găsește pe Alexandra și pe mamă-sa în aprinsă ceartă pentru Ervin; Alexandra îi expune pricina ei, ca-și-cum ar fi o nouate de țiar, spune, că mamă-sa e de părere, că femeia uciugașă nu poate trăi cu bărbatul ce-l alege acum; un astfel de bărbat nu e de înțeleș, țice și Ervin, această căsătorie grozavă nu se poate încheia, cel puțin între oameni fini organizați nu; ar trebui să înebunească amîndoi cu vreme. Ervin vorbesce fără să șcie ce greu ișbesce în Alexandra sa. Dar' ea și-a luat pedapsa, țice aceasta, a împăcat dreptatea, și „dacă voescă a fi earăși un membru al societății“ —

Ervin. Ca femeia aceluiași bărbat? Imposibil. Când bărbatul va vedea alte mame, alți copii, când femeia îl va dărui cu alt copil — Ce-ți e țic?

Alexandra. Înțeleg, că amîndoi aveți dreptate.

Ervin nu înțelege, cum a putut trăi bărbatul acela fără să se puse.

Alexandra. În gazetă se sfîrșescă altfel.

Ervin. Sînt curios.

Alexandra. Femeia n'a putut răbda.

Ervin. S'a ucis ea?

Alexandra. Da!

Alexandra e hotărîtă deci să se ucidă! Ea se otrăvesce, moare, și Ervin înebunesce.

Astfel severitatea principiilor etice ale acestui autor trebuie să ucidă și când subiectul, care a greșit, s'a îndreptat, și când sufletul lui se întoarce spre lumină, după-ce a luptat luptă grozavă cu toate patimile. Se vor vîrsa lacrimi la sfîrșitul acestei piese, dar' mulți, și ei sînt dintre acestia, — ar vrî să dea reinvia pe nenorocita Alexandra; mulți i-ar

țice autorului: în lumea ta nu mai poate trăi, decât cei fără de nici o greșală; tu ești crud, tu ai uitat cuvintele din urmă ale tatălui nostru; tu nu ești creștin!

(Va urma.)

## Aventura din anul nou.

(Novelă de H. Zschocke.)

Traducere de Iugurtha.

(Urmare.)

O mască lungă, înaltă pași grăbită spre Filip și strigă: „Stați puțin, am cu D-Voastră un cuvînt de vorbit! Vî caut deja demult!“

„Lute numai“, țice Filip, „câci n'am timp de perdut!“

„Aș dori, ar trebui să nu perd nici un timp cu D-Voastră! V'am căutat destul de mult. D-Voastră-mi datoriți satisfacțiune! M'ați vîțemat de moarte!“

„Cum se nu!“

„Nu mă cunoașceți?“ strigă ducele și-și luă masca jos: „Acum știți cine sînt și conșiența D-Voastră rea trebuie să Vî spună celelalte. Eu pretind satisfacțiune. D-Voastră și blăstîmatul de Salmoni m'ați înșelat!“

„De așa ceva nu știu nimic!“ rîspunse Filip

„D-Voastră ați sîrșit fapta cea blăstîmată în pivnița fetei de pitar. La urzirea D-Voastră s'a atins colonelul Kalt de persoana mea.“

„Nu e adevărat!“

„Cum, nu e adevărat? Minții? — Mareșala Blankenschwert m'a descoperit totul înainte de asta cu câteva minute. Ea a fost martoră la comedia de spirite, pe care o ați jucat cu mine.“

„Domnia-ei a spus Alteței Voastre o po-veste. Eu n'am luat nici o parte la trata-

mentul D-Voastră. Dacă ați permis să se joace cu D-Voastră comedia de spirite, a fost vina proprie!“

„Eu Vî întreb, dacă voii să-mi dați satisfacțiune? Dacă nu, fac larmă. Urmați-mi deloc la regele. Sau Vî dușlați cu mine, sau la regele!“

„Alteța Voastră —“ îngănă perplex Filip, eu n'am poțtă nici de bătaie, nici de a merge la regele!“

Filip vorbia serios, căci se temea, că trebuie să-și scoată masca și că va căde din cauza rolului seu, pe care l'a jucat fără voo, la o pedapsă simțitoare. El făcî duceului tot felul de pretexte, și se uita tot la ușe, pentru de a pute folosi un moment, ca să fugă. Ducele însă observă frica prințului prepus și deveni mai cutezător. În urmă luă pe Filip de braț și voia să-l ducă în sală.

„Ce voii cu mine? strigă Filip desperat și împinse înapoi pe ducele.

„La regele!“ strigă ducele cu furie. „Să audă, cît de mărgvesce se întîmpină la curtea sa un oaspe princiar.“

„Bine!“ țice Filip, care nu șcia cum să-și mai ajute, luîndu-și earăși caracterul unui prinț. „Venii dară!“ Eu sînt pregătit. Din norocire am la mine biletul, pe care ați expus cu mîna proprie asigurarea fetei de pitar . . .“

„Secături! Scornituri!“ replică ducele. „Aceasta e o glumă ce se face cu fete ne experte de cetățean. Arățați-l numai regelui! Mă voiu legitima eu.“

Într'aceia totuși nu-i prea convenia duceului cu legitimarea. El nu insistă mai mult de a duce pe Filip la regele și aceasta era binevenită pentru Filip; cu atât mai aprig insistă ducele la aceea, ca să se pună ambii în o trîsură și să meargă, scie



la naționalități, care, preocupate de cestiunea națională nu fac mari deosebiri în alte cestiuni. Nihilismul acesta poate să urmeze și la noi mai curând, sau mai târziu.

Cu 15 milioane de cetățeni ungari se poate crea o transformare de sistem epocală, se poate realiza programul independenței, dar cu jumătate atâți Maghiari nici-o dată. Dacă noi vom să ducem în îndeplinire un lucru atât de mare, atunci nu ne este iertat să înălțăm acea ficțiune constituțională, care face să joace rol ca națiune oficială numai maghiarimea, alungând cu deservire pe naționalități de pe terenul politic. Raporturile noastre de față cu naționalitățile ne fac imposibili de a pași într-o energică acțiune față cu Viena. A face pe deoparte și front Vieni, ear' de altă parte și naționalităților, înseamnă atâta cât a pune maghiarimea între două petride moară, pentru-casă se fimecinată.

De a împăca naționalitățile, de a restabili cu ele cel puțin un *modus vivendi* suportabil, e o afacere comună, o cestiune de viață nu numai a unuia sau altuia dintre partide, ci a națiunii întregi, a maghiarimii.

Partidul independenței nu poate avea misiunea, de a emula cu celelalte partide în exclamarea „Restigniți-le!“ și, după-cum s'a expertat deja mai de multe-ori, de a voi chiar să le întrecă în această privință; acest partid nu are trebuință de a-și dovedi patriotismul cu asemenea demonstrațiuni; ar fi însă la toată întâmplarea de datorința lui, de a lua în mâinile sale cauza împăcării cu naționalitățile, el ar trebui să înceapă opera cea mare, care, dacă i-ar succeda, între împregiurările de față ar avea importanța unei noue întemeieri de patrie.

Eu admit, că pe aventurierii și ultraștii naționalităților nu-i vom pute mulțumi, eu admit, că nu se va pute face, ca să înceteze ori-ce frecări de limbă și naționalitate, dar e cu putință, de a crea o stare de lucruri, ca fiii tuturor popoarelor acestei patrii să fie mulțumiți cu soarta lor și să respingă planurile riscate ale aventurierilor.

Pe această cale partidul independenței și-ar asigura o actualitate a aspirațiilor sale. Dacă el câștigă simpatie naționalităților pentru națiune, ar face un serviciu nespus și ar primi o importanță deosebită ca factor al vieții noastre publice.

## REVISTA POLITICĂ.

Sibiu, 25 Octombrie st. v.  
Afaceri interne.

Altaieri s'a început în casa deputaților din Budapesta desbaterea asupra bugetului statului pe anul 1891. Referentul Alexandru Hegedüs a ilustrat înainte de toate rezultatele îmbucurătoare de până acum pe terenul financiar și apoi însuși bugetul de față, a cărui realitate a dovedit-o prin mai multe probe din grupul venitelor de dare indirectă. Referentul unde, pentru de a termina cauza de onoare cu pistole și cu săbii. Aceasta nu-i convenia strimtoratului Filip deloc. El expuse duclui toate urmările rele ale acestui pas. Acela în furia sa nu se lăsa însă a fi abătut prin nimica dela hotărîrea sa; el asigura, că a luat deja toate dispozițiunile și că va călători încă în acea noapte după terminarea afacerilor.

„Dacă nu sînteți omul cel mai laș din țeara Voastră“, continuă ducele, „atunci urmați-mă la trăsura, prințule!“  
„Eu nu sînt prinț!“ răspuse Filip, care fu adus la extrem.

„D-Voastră sînteți! Toți V'au cunoscut aici la bal! Eu Vă cunosc după pălărie! Nu mă veți înșela!“  
Filip scoase masca și-și arătă duclui fața zicînd: „Acum sînt eu prințul?“  
Ducele Herman, când vedu fața străină și sălbatică, se dete, împetrit înapoi. Trădarea afacerii sale celei mai intime unui necunoscut îi mai măriă încremenirea și confuziunea. Mai înainte de a se pute reculege de această spaimă, deschise Filip ușa și se țerse.

## XI.

Îndată-ce se vedu Filip scăpat, își scoase pălăria și se desbrăcă de mantaua cea de mătăș, învâli pălăria în aceasta, și așa luându-le sub braț, o tulă dealungul stradei spre biserica gregoriană.

Rosa se afla deja în un unghiu de lîngă portalul înaltei biserici și îl aștepta.

„Ah Filipe, dragă Filipe!“ zise ea cătră el, îndată-ce-l recunoscu, și-i strinse mîna; „ce bucurie mi-ai făcut tu! O, ce fericiți sîntem noi! Eată, eu n'am mai avut nici o odihnă la amicele mele. Mulțumită Domnului, că ești aici! Aproape de un sfert de oră stau

rentul a amintit și de regularea lefurilor funcționarilor ce s'a pus în perspectivă, de reforma administrativă și cea judiciară și de deosebitele cestiuni economice productive ale guvernului. În urmă a recomandat bugetul spre acceptare. În numele partidului independenței s'a ridicat deputatul Ignatie Helfy și a declarat, că întocmai ca și mai înainte trebuie să respingă și acum bugetul. Din partea opoziției moderate deputatul Horánszky a expus înainte de toate motivele, pentru care partidul seu a trebuit să respingă până acum bugetul prezentat de guvern și apoi a explicat numai decăt situația schimbată. Partidul seu se simte îndemnat a lua o atitudine rezervată și acceptează bugetul simplu fără a mai pune în discuțiune chestia încrederii sau neîncrederii.

## Întrevederi de diplomați.

Di Caprivi, cancelarul imperiului german, a părăsit alaltăieri Berlinul și ieri a petrecut în München, unde s'a prezentat prințului-regent Luitpold de Bavaria. După-cum i-se asigură ziarului „Kreuzzeitung“, întrevederea cancelarului imperiului cu premierul italian Crispi nu va avea nici un rezultat nou, deoarece-ce toate rapoartele sînt regulate spre mulțumirea reciprocă; nici convenția comercială nu se află în program. Întrevederea nu are alteceva de scop, decăt facerea cunoscinței personale a celor doi diplomați. La 9 și 10 Noembrie cancelarul imperiului e așteptat îndărăt la Berlin, spre a asista la deschiderea dietei prusiene.

## Călătoria marelui-principe moștenitor al Rusiei.

Un articol al ziarului „Fremdenblatt“, organul oficiului nostru de externe, se ocupă cu visita moștenitorului rusesc la Viena și zice, că această vizită e de sigur o dovadă despre prietenia dintre cele două familii domnitoare. În împregiurarea, că țareviul va petrece aici ca oaspe al Maiestății Sale, poporațiunea priveșee un simptom îmbucurător. Știna ce se dă țarului la locul competent din Viena din cauză, că el respinge aspirațiunile pătimase ale panslavistilor, își va afla o expresiune sinceră în primirea simpatică ce se va face țareviului la Viena. Țareviul, continuă ziarul vienez, va afla și aici cele mai pacifice sentimente, un program lămurit al Austro-Ungariei. Menținerea generală a liniștii, asigurarea desvoltării pacifice a statului în Sud-Ost va fi de sigur și în Petersburg apreciată drept un semn înverdat al păcii. Și alianța cu Germania și Italia are un scop defensiv bine precizat. Actualmente domnitorii scutesc cauza păcii față cu patimele fracțiunilor neliniștite, și ori-ce dovadă despre relațiuni pacifice dintre monarhi e o nouă dovadă a acestei aspirațiuni binecuvîntate.

aci în frig. Eu însă nu mă cuget deloc la frigul, pe care-l sufer.“

„Și eu, dragă Rosa, încă mulțumesc Domnului, că mă află earăși lîngă tine. Afurisite să fie toate verzi-uscatele domnilor celor mari! Dar' își voi spune cu altă ocaziune toate scenele cele proaste, pe care le-am avute. Spune-mi, draga inimii mele, cum îți merge? Mă mai iubesci puțin?“

„A! tu ai devenit acum un domn mare, Filipe, și acum îmi vine chiar bine, ca să te întreb, dacă mă mai iubesci tu puțin?“

„Trăsnet, de unde și scii, că eu am fost un domn mare?“

„Tu mi-ai spus-o singur, Filipe, Filipe, numai dacă nu te-ai mândri, fiindcă ești acum așa de bogat! Eu sînt o fată săracă, și ce-i drept, acum prea rea de tine. Dar' Filipe, eu m'am gândit deja la aceasta, și dacă m'ai părăsi, aș dori mai bine să fi rămas un simplu grădinar! Eu m'aș întrista de moarte, dacă m'ai părăsi!“

„Rosa, spune-mi ce flecărești tu? Eu am fost o jumătate de oră prinț, și totuși a fost numai o glumă; în vîieța mea însă o astfel de glumă nu voi mai face. Acum sînt earăși păzitor de noapte și așa de sărac ca mai înainte. Mai am, ce-i drept încă cinci mii de fl. la mine, pe care i-am primit dela un mameluc, — aceste ne-ar pute scoate din necazul nostru, — însă durere, ei nu sînt ai mei.“

„Tu vorbești admirabil, Filipe!“ zise Rosa și-i dete înapoi punga cea grea cu banii, pe care a primit-o dela prințul. „Ia-ți banii earăși înapoi. Pentru mine sînt prea grei.“ (Va urma.)

## România și conferența Românilor.

Presa din regatul României a adus rapoarte mai mult sau mai puțin detaliate despre conferența Românilor, însă până acum ea n'a apărut rezultatul acestei conferențe. „Românul“, el singur, s'a pronunțat, însă și el numai despre o parte a concluzelor conferenței și anume despre memorandum. Altcum întreaga presă din regat este cu deservire preocupată de alegerile comunale ce sînt tocmai în curgere.

Creдем a face un bun serviciu cititorilor nostri, dacă înregistrăm vocea „Românului“ despre memorandum. Eată ce zice acest confrate, care urmărește cu viu interes cele-ce se petrec la noi, în articolul seu publicat sub marca „Conferența din Sibiu“ (Nrul dela 3 Noembrie):

Mărturisim, că ne aflăm în fața unei greutăți excepționale, când trebuie a ne pronunța asupra rezultatului practic al conferenței ce partidul național român de dincolo a ținut la Sibiu. Eată de ce. Ne așteptăm, ca în această conferență să se citească memoriul, — protest, despre care șcim, că e redactat aproape de doi ani, să se citească și să se aproabe de conferența generală, și după-ce tot în această conferență s'a desbătut și afacerea gravă cu licenla dela Beiuș și Năsăud, să se redacteze un articol în memoriu și despre această afacere, după care memoriul să se înainteze fie camerei din Budapesta, fie monarhului Francisc Iosef.

Lucrurile nu s'au petrecut astfel. Conducătorii partidului național s'au mulțumit deocamdată a face numai o fugitivă amintire despre cauzele, pentru care memoriul nu s'a înaintat încă; a rugat apoi conferența să recomense, că netrimitearea memoriului este motivată, ceea-ce conferența a și făcut, și se ceară apoi un mandat, ca memoriul să-l compună de aci încolo și să-l trimită când va crede, că a sosit timpul oportun.

Nu șcim cauzele, pentru care memoriul redactat deja s'a dat la o parte, precum nu înțelegem nici pentru-ce bărbății conducători ai partidului național de dincolo nu au crezut, că este deja timpul oportun a se trimite acest memorandum.

Șcim numai, că unii dintre bărbății, care au figurat în comitetul de redactare al memorandumului, erau de părere a se trimite memorandumul chiar anul trecut, ear' căt despre trimiterea lui acum erau de părere, ca conferența să se convoace mai ales pentru-ca să aproabe publicarea și trimiterea memorandumului. Nu sîntem în secretele celor petrecute la Sibiu zilele aceste, dar' nu ne îndoiim, că ceva a trebuit să se petreacă, de nu s'a trimis memorandumul.

Fără a cerceta ce s'a petrecut, fără a spune, dacă bine sau rău s'a făcut, că s'a amânat trimiterea memorandumului, observăm numai un singur lucru:

Spiritele, de aici cel puțin, erau foarte bucuraoase a vedea trimiterea aceluși memorandum; și credem, că și dincolo, ați când suferințele Românilor din Ungaria sînt obiectul de preocupățiune și discuțiune al celor mai mari și mai serioase foi germane, ar fi fost o deosebită mîngăiere a se vedea acel protest contra calcărilor unguresci, după-cum nimeni nu s'ar fi încumetat a discuta și a desaproba trimiterea memorandumului, acum când presa română în particular și cea europeană în general, preparase așa zicînd terenul pentru trimiterea memorandumului.

Nu voim însă a insista asupra unor fapte îndeplinite deja, și aceasta cu atât mai virtuos, cu căt nu voim să formăm un accent disarmonic, acum după conferență.

Ținem însă a spune, că noi așteptăm cu mare nerăbdare trimiterea memorandumului și sperăm, că bărbății înșărcinați cu redactarea și trimiterea memoriului nu se vor gândi mult pentru a recunoaște, că timpul oportun e sosit.

Așteptarea, șovăirea și din cale afară prea lungă amănarea ar face, credem noi, o rea impresiune atât asupra masei populului român de dincolo, care ar dori deja să vadă odată făcîndu-se ceva, căt și asupra presei Europei, care cu drept cuvînt ar pute zice, că toată furtuna ridicată în anii din urmă de presa românească a fost o furtună într'un păhar de apă.

## Politica maghiară înaintea forului străinătății.

Reproducem astăzi unul din articoli, cu care adversarii nostri se încearcă a ne combate în foile din Germania. Articolul, ce poartă titlul: „Români în Ungaria“, este inserat în foaia berlineză „Börsencourier“.

„Börsencourier“ este o foaie ovreească, care se preocupă mai ales de două cestiuni: de burocă și de combaterea cu ori-ce preț a ziarului „Kreuzzeitung“. Un organ politic

de oare-care valoare el nu este. Chiar și din rîndurile, cu care „Börsencourier“ înșoțese scrisoarea budapestană se va pute vedea, că aici se tractează, numai de o dușmănie contra lui „Kreuzzeitung“.

Eată textul întreg al articolului:

Mai sînt încă țeri în Europa, în care turbarea, cîcăleala și furia ziarului „Kreuzzeitung“ se ia în serios și unde se crede, că cu motive cinstite se poate face o impresie oare-care asupra pretensei apărătoare a Tronului și a altarului. În Germania se scie deja demult, că soțul de odinioară al clopotului imperiului din principiu e inaccesibil pentru vre-o capacitate, că după modelul vestit el nu e tocmai exact în ce priveșee adevărul și că arsenalul seu de arme consistă singur numai din injurături. E un sistem oare-care, că foaia feudală se folosese de acest aparat atât în cestiunile interne, căt și în cele externe. Don-Quișoții și Sancho-Pansii ai onorabilei foi au o aplecare particulară, de a ataca pe toți prietenii din lume ai Germaniei și pentru cei-ce din norocire nu sînt de dați cu acest fel de luptă nicăiri obișnuit, se află departe de Berlin încă oameni, care își perd timpul, de a dovedi, că „marele“ organ după format și limbajiu nu scie nimic și scie neadevăruri.

„Kreuzzeitung“ se ocupă câte-odată și cu raporturile unguresci într'un fel, care dincolo de Laita a făcut de multe-ori sânge rău și se pare a fi potrivit de a strica mult dispoziției de acolo față cu Germania.

Fățu cu o asemenea greșală ne scrie din Budapesta un amic al bunelor relațiuni dintre amîndouă statele:

„Neue Preussische (Kreuz) Zeitung“ își află o plăcere durabilă, de a ilustra în mod ascuțit și — fals raporturile reciproce ale naționalităților din Ungaria. Într'un articol intitulat „Die Rechtlosigkeit der Romänen“ se cuprind neadevăruri atât de grosolane despre apăsarea Românilor decătă Maghiari, că noi nu ne putem destul mira de publicarea necomentată a aceluși organ al opiniei publice dintr'o putere nouă împrietinită. „Kreuzzeitung“ zice: „Români nu au în patria lor nici un fel de drepturi, care i-ar pute califica de cetățeni ai statului austriac.“ „Kreuzzeitung“ nu scie deci nici aceea, că Români ce locuesc în Ardeal nu sînt cetățeni austriaci, ci ungari. Apoi dreptul public ungur nu face nici o deosebire cu privire la naționalități. Maghiari, Germani, Sârbi, Români și cum se numesc toate naționalitățile acele, se bucură cu toatele de aceleași drepturi publice. La o neînțelegere cu privire la drepturile politice ar pute să dea privilegiu cel mult împregiurarea, că nobilul maghiar avea în constituția permanentă dela 1848 ca și în alte țeri cătă un privilegiu, care și după trecerea la cetățenie s'a susținut întrucăt constituțiunea liberală nu voia să lipească pe cetățeni de drepturile ce le aveau.

Astfel drepturile de alegere ale acelor nobili, care pe baza dreptului de nobilitate exercitau deja înainte de 1848, s'au menținut și atunci, când dreptul de alegere activ și pasiv s'a fost făcut pendent dela un minim de dare. Singuratiile naționalități sînt dealfel cu privire la nobilitate ca totul egal îndreptățite. Nobilitatea a trecut adevă în o deosebită distincție pentru merite patriotice și în constituția cetățenească, și unii Români se poate acorda nobilitatea ungurească tot atât de bine, ca și unii Sas ori Maghiar, precum în realitate și sînt foarte mulți Români și Sași, care posed nobilitatea ungurească. De aceea există în această privință cea mai deplină egalitate între toate naționalitățile coroanei Sfîntului Stefan.

„Un al doilea neadevăr, cu care „Kreuzzeitung“ voese să dovedească lipsirea de drept a Românilor, e afirmațiunea: „Români nu au în dietă nici un deputat, care e în stare să reprezente interesele celor trei milioane de frați ai sei.“

„Legea electorală ungurească împarte întreaga Ungarie (afară de Croația) în 412 cercuri electorale, dintre care o parte sînt cercuri electorale orășenesci, altă parte provinciale. Ce e drept, nu se poate afirma, că cercurile orășenesci și cele provinciale sînt într'o formă arondate. Legea electorală își are originea încă de pe un timp, când viața orășenescă în Ungaria era nedesvoltată, și așa unele orașe, în special orașele săsesci, au primit cercuri electorale, care cu privire la numărul locuitorilor apar neproporționat de mici față cu cercurile electorale din provincie (în special cu cele românesci). Asemenea deosebiri născute din considerări economice și culturale și la timpul seu și motivate, întrucăt ele prin desvoltarea raporturilor locale nu s'au mai putut menține, pot să-și afle ori-și-când o corectură, și reforma legii electorale se și află în rîndul acelor agende, pe care cabinetul Szapáry le-a promis îndată-ce a venit la cîrmă pentru desvoltarea modernă a vieții de stat ungare. În general însă e și astăzi un fapt, că Români își au în dietă reprezentanții lor întocmai ca și Maghiarii sau Sașii, numai

căt așa nimitul partid național român, în conferența sa ținută la Sibiu în 1881, a proclamat principiul pasivității drept cestiune politică pentru Români din Ardeal, și așa se întempla în acea parte a țerii mai adese-ori, că se țin adunări electorale, la care participă un număr foarte mic de îndreptățiti la alegere, și acestia nu aleg nici pe un Român de deputat dietal. La aceasta e de vină însă singură politica de pasivitate, cu care se delectau până acum unii conducători ai partidului național românesc. Să sperăm, că această stare de lucruri va înceta în curînd, căci acei conducători de partid s'au putut îndestul convinge, că atitudinea lor dușmănoasă actualilor stări de drept e foarte păgubitoare pentru poporul românesc atât în privință culturală, căt și în privință economică.

„Un alt neadevăr brusc la capitolul lipirii de drept a Românilor din Ungaria e afirmațiunea: „Constituția comunală introdusă de Maghiari deabia admite, ca într'un oraș sau într'un sat Români ce locuesc acolo să-și poată alege măcar unul dintre conaționali sei în colegiile comunale.“

„Autorul faimosului articol dovedește aici din nou, că el ilustrează în colorii false actualele stări de lucruri. În constituția ungurescă preste tot nu există colegii comunale, ci corporațiuni municipale și reprezentanție comunale. Municipii sînt în prima linie comitatele, apoi orașele libere regesci. Alegerea în aceste corporațiuni reprezentative se face pe baza listelor electorale ce din an în an se întregesc și pentru alegerile dietale, și jumătate din reprezentanți sînt virilisti din sinul celor-ce plătesc mai multă dare. O deosebire de naționalitate aici nu se ia nicăiri în considerare. Tot așa se are lucrul și cu reprezentanții aleși. Comunele își aleg de reprezentantul lor în comitetul comitatens pe acela, care se bucură de încrederea locuitorilor ce solvesc dare. Și comitetul comunal se alege și în Ungaria ca și în Germania sau în ori-care altă țeară civilizată. Despre o deosebire de naționalitate preste tot nu se face discuțiune. Alegătorii pot să țină întruiri libere și pot alege pe acela, care le convine și în care au încredere. E deci o afirmațiune cu deservire absurdă, că Români nu pot să-și aleagă reprezentanți comunali.

„Neadevărul afirmațiunii, că nu există școale românesci, se vede din statistică. Școale populare cu limbă curat românească au fost în anul 1887/88: 2441. Gimnaziile sînt în Blaj, Năsăud cu limbă de propunere curat românească, în Beiuș un gimnasiu inferior cu limbă românească și în Lugoj, unde se țin prelegeri în limbile română, germană și maghiară.

„Aceste și alte neadevăruri grosolane, pe care nu mai vom să le comentăm aci mai deaproape, pot să porceadă numai dela oameni, care cu ori-ce preț ar voi să defăimeze Ungaria înaintea lumii civilizate, pentru-că ei sînt nise Daco-Români fanatici și ar voi să desfacă pe Români ce locuesc în Ungaria decătă statul ungur. Această politică e îndreptată asupra slăbirii puterii aliate cu Germania și ar trebui să fie defensată și acolo ca și aici la noi, pentru-că în patriotismul ei e caută tradarea de patrie.“

Această îndrumare la ordine e îndreptată, se înțelege, la adresa ziarului „Kreuzzeitung“ și, în ciuda descoperirii greșelilor faptice, ea va face acolo tot atât de puțină impresie ca ori-și-care altă capacitate: pentru cercurile mai largi e însă cu toate aceste interesante a vedea, cu cătă ușurătate își îndeplinesc această foaie reacționară și în afară lucrarea ei de goană.

## CRONICĂ.

**Maiestatea Sa Monarhul** a primit în audiență la 4 Noemvr. l. c. pe comandantul de corp din Sibiu, generalul de cavalerie baronul Szveteny.

**Distincțiuni.** Din Pesta se telegrafează cu data de 4 Noemvr. l. c. următoarele: Foaia oficială va publica în cel mai deaproape număr conferirea ordinului Coroanei de fer el. I contelui Stefan Szapáry, fost comite-suprem al comitatului Pesta, precum și conferirea crucii de comandor al ordinului Stefan intendentului teatrului național din Pesta, baronului Beniczky.

**Maghiarisirii de nume.** „Budapesti Közlöny“ publică următoarele schimbări de nume: David Kohn în „Kun“; Coloman Schlesinger în „Szell“; Alexie Novratil în „Nárai“; Balint Vojtkó în „Béla“; Eugen Huber în „Huba“; Geza Faska în „Foglar“.

**Teatrul orășenesc din Sibiu.** Sămbătă se vor da în teatrul orășenesc de aici două reprezentațiuni, și anume dela 3 d. a. începînd „Școala vieții“ sau „Fice de rege și cerșitori“, de A. Raupach, și seara dela 7 oare începînd „Boccaccio“.

**Bugetul orașului Cluj.** În zilele trecute s'a luat, la desbatere bugetul orașului Cluj. Cifrele bugetului sînt următoarele: Întrate: 465 078 fl. 40 cr.; eșite:







Blüthner, Lipsca. — Bösendorfer, Viena.

PIANUR ALESE
contine negustoria de pianuri
Heldenberg
IN SIBIIU.

Piano mare, piano mic, micron și pianino.

Toate pianurile le dau cu mult mai ieftin, decum le-ar pute cumpăra direct ori-și-care negustor; prelungă aceasta numai ceea-ce e mai bun, ales în fabrici de om expert, prin urmare nu probat numai prin unul ce cântă pe pian. Pentru judecarea unei construcții nedefectuoase dela un pian, prelungă a pute cânta se mai recer și alte cunoștințe speciale și experiențe.

Acea marfă de rate, pe care firme nefsemnate de fabrică anume pentru prvinca și o laudă în liniște prin agenți de deosebite anume nu se furnisează.

Garanță de mai mulți ani se înțelege de sine.

Fiii lui Schweighofer, Viena.

Proksch, Reichenberg. — Pokorny, Viena.

Fritz & Sohn, fundată la 1805. — Frații Stingel.

INSTITUT TIPOGRAFIC ÎN SIBIIU.

Se află de vânzare:

Plicuri oficiale

adresate: direcțiunii financiare, — oficiului de dare r. u., — tribunalului reg. ca judecătoria a cărților funduare, — scaunului orfanal comitatens, — primăriei comunale, — judecătoriei cercuale, — protopretorului cercual.

Formular with fields for Sz., A tekintetes megyei árvaszéknek, Hivatalból, Portomentes, ügyben.

100 bucăți 50 cr.

Institutul tipografic în Sibiiu.

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- 1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Pipéruș Petru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și tândală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăcărutul. Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. Fiica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Îndrăstnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Blăstem de mamă. Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. Bunica de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghiciri, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turoului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușotca. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un pețitor îndrăstnic. Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. Prietenul meu Vântură-Țeară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpăratoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgârșitul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nuscium-Împărat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dina-Împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Prințesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dina mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. Rusalin păcurarul. Poveste de Nicolae Trimbișoni. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octomvrie 1890.

Table with multiple columns showing train routes and schedules between cities like Budapest, Predeal, Teiuș, Sibiiu, etc. Includes sub-tables for various line segments.